

Vybrané právní aspekty povinné mlčenlivosti

Lukáš Prudil^{1,2}

¹ Právnická fakulta Masarykovy univerzity Brno

² AK Prudil a spol., s.r.o., Brno

Úvod

Jen s lehkou nadsázkou se dá říci, že již od pradávna byl vztah mezi pacientem a lékařem vztahem založeným na vzájemné důvěře, vztahem velmi intimním, ve kterém pacient předpokládal, že se může lékaři svěřit se svými obtížemi, že mu bude nasloucháno a že se zároveň další osoby o obtížích a léčbě nedozví více než je nezbytně nutné. Zmínku o povinné mlčenlivosti, byť v jiné podobě než je ta dnešní, nacházíme i v Hippokratově přísaze.

Jisté formy povinné mlčenlivosti tak přetrvávají po staletí, nicméně dochází ke změnám v jejím chápání a rozsahu, mění se okruh subjektů, vůči kterým musí být zachována, stejně jako se mění podmínky, za kterých může být povinná mlčenlivost prolomena.

Cílem příspěvku je informovat o aktuální právní úpravě a rovněž nastínit řešení nejčastějších situací, ve kterých se zdravotníci ocitají. Zdůrazňuji, že příspěvek nepostihuje všechny aspekty povinné mlčenlivosti.

Základní právní úprava

Nadnárodní právní úpravu v evropském kontextu nacházíme v článku 10 odst. 1 Úmluvy o biomedicině (č. 96/2001 Sb.m.s., dále jen „Úmluva“), který pouze stručně stanoví, že každý má právo na ochranu soukromí ve vztahu k informacím o svém zdraví (*Celý název zní Úmluva na ochranu lidských práv a důstojnosti lidské bytosti v souvislosti s aplikací biologie a medicíny, někdy se setkáváme s pojmy Oviedská úmluva, Oviedská konvence*). Již zde je na místě si všimnout, že ochrana soukromí se nevztahuje jen na informace o zdravotním stavu, ale na informace vztahující se ke zdraví. Je třeba si uvědomit, že Úmluva je dokumentem vzniklým na půdě Rady Evropy, a odráží tak kompromisy, kterých muselo být při jejím sjednávání dosaženo. Smluvní státy Úmluvy pochopitelně mohou ve svých vnitrostátních právních řádech přijmout úpravu jinou, zpravidla podrobnější, která se však musí pohybovat v mezích Úmluvou stanovených.

V české právním řádu je aktuálně mlčenlivost poskytovatelů zdravotních služeb a jednotlivých zdravotnických pracovníků upravena v § 51 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách (dále jen „zákon“). Základní rozsah povinné mlčenlivosti je dán § 51 odst. 1 zákona, který stanoví, že poskytovatel zdravotních služeb je povinen zachovat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděl v souvislosti s poskytováním zdravotních služeb. Stejná povinnost platí i pro zdravotnické pracovníky a jiné

odborné pracovníky, a to v souvislosti s výkonem jejich povolání, zdravotnické pracovníky nebo jiné odborné pracovníky, kteří již nevykonávají své povolání, a informace získali v souvislosti s bývalým výkonem povolání zdravotnického pracovníka nebo jiného odborného pracovníka nebo zaměstnání při poskytování zdravotních služeb, osoby získávající způsobilost k výkonu povolání zdravotnického pracovníka nebo jiného odborného pracovníka, osoby, které jsou ze zákona oprávněny nahlížet bez souhlasu pacienta do zdravotnické dokumentace o něm vedené, členy odborných komisí podle zákona o specifických zdravotních službách, za specifických podmínek pro příslušníky Vězeňské služby a na další osoby, které v souvislosti se svou činností vykonávanou na základě jiných právních předpisů zjistí informace o zdravotním stavu pacienta nebo informace s tím související.

Česká právní úprava tak pojímá mlčenlivost spíše v širším rozsahu, vztahuje ji na všechny skutečnosti, o kterých se subjekt dozvěděl v souvislosti s poskytováním zdravotních služeb. Jde tedy nejen o informace o zdravotním stavu, prognóze, léčbě, ale jde i o informace o pacientově sociální situaci, jeho rodinných poměrech apod (*Často se v praxi setkávám zejména ze strany orgánů činných v trestním řízení s argumentací „ale my nechceme žádné informace o zdravotním stavu, jen... např. kde se léčí, kdo léčí atd“*). Podstatné pro posouzení toho, zda je nutno mlčenlivost zachovávat, je tak právě to, zda informace byla získána v souvislosti s poskytováním zdravotních služeb. Souvislost s poskytováním zdravotních služeb však není ekvivalentem samotného poskytování zdravotních služeb. S poskytováním zdravotních služeb tak např. bude jisté souviset i taková situace, za které pacient potká svého zdravotníka třeba v restauraci a podebatují o pacientově zdravotním stavu. I zde doporučuji spíše širší chápání pojmu „souvislost s poskytováním zdravotních služeb“.

Přímo ze zákona o zdravotních službách, konkrétně pak z § 51 odst. 2, 3 se podává část výjimek z povinné mlčenlivosti, konkrétně se za její porušení nepovažuje předávání informací nezbytných pro zajištění návaznosti poskytovaných zdravotních služeb, sdělování údajů nebo jiných skutečností, je-li poskytovatel zdravotních služeb zproštěn pacientem, popřípadě zákonným zástupcem pacienta, mlčenlivosti a sděluje-li údaje nebo tyto skutečnosti v rozsahu zproštění, sdělování, popřípadě oznamování údajů nebo jiných sku-

tečností podle zákona nebo jiných právních předpisů, pokud ze zákona nebo jiných právních předpisů vyplývá, že údaje nebo skutečnosti lze sdělit bez souhlasu pacienta, sdělování údajů nebo jiných skutečností pro potřeby trestního řízení způsobem stanoveným právními předpisy upravujícími trestní řízení; za porušení povinné mlčenlivosti se rovněž nepovažuje sdělování údajů nebo jiných skutečností při plnění zákonem uložené povinnosti překazít nebo oznámit spáchání trestného činu. Za porušení povinné mlčenlivosti se dále nepovažuje sdělování údajů nebo jiných skutečností poskytovatelem zdravotních služeb v nezbytném rozsahu pro ochranu vlastních práv v trestním řízení, občanskoprávním řízení, rozhodčím řízení a ve správním řízení nebo sdělování skutečností soudu nebo jinému orgánu, je-li předmětem řízení před soudem nebo jiným orgánem spor mezi poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě jeho zaměstnancem, a pacientem nebo jinou osobou uplatňující práva na náhradu škody nebo ochranu osobnosti v souvislosti s poskytováním zdravotních služeb; v této souvislosti je poskytovatel zdravotních služeb oprávněn předat soudnímu znalci, znaleckému ústavu, komoře nebo odborníkovi, kterého si zvolí, též kopii zdravotnické dokumentace vedené o pacientovi za účelem vypracování znaleckého nebo odborného posudku vyžádaného obhájebou, nebo účastníkem v občanském soudním řízení. Za porušení povinné mlčenlivosti se též nepovažuje sdělování údajů nebo jiných skutečností zdravotnickým pracovníkem, který je členem komory, v nezbytném rozsahu pro účely řízení prováděných orgány komory.

V praxi je možno setkat se s řadou situací, kdy poskytovatelé zdravotních služeb řeší otázku, zda mohou nebo nemohou poskytnout konkrétní osobě nebo orgánu údaje chráněné povinnou mlčenlivostí. Jak již bylo uvedeno výše, nelze ve vymezeném rozsahu článku uvést všechny situace (vydalo by to na knihu), zmíním proto jen ty, na které jsem nejčastěji dotazován.

Sdělování informací po telefonu

Jedná se snad o nejčastější dotaz, který se v rámci různých přednášek a seminářů vyskytuje, zda lze podávat informace po telefonu. Zpravidla tazatelé uvádějí dva modelové případy, první, že si volá sám pacient, druhý, že volá zdravotník, který má pacienta ve své péči. U obou modelových případů je pak zmiňováno to, že není vždy možné identifikovat osobu volajícího a že tedy volajícím může být i osoba, která není oprávněna informace chráněné povinnou mlčenlivostí obdržet. Je potřeba uvést, že žádný obecně závazný právní předpis nezakazuje podávání informací po telefonu. Volá-li tedy osoba, která je oprávněna obdržet informace chráněné povinnou mlčenlivostí, pak není důvod jí tyto informace po telefonu neposkytnout, nelze a priori každého volajícího podezírat z toho, že je podvodník, který se snaží dostat k informacím, na které by jinak neměl nárok. Představí-li se tedy volající jako osoba, která je oprávněna obdržet informace chráněné povin-

nou mlčenlivostí a zdravotnický pracovník nemá pochybnosti o identitě této osoby, je oprávněn informace sdělit. Pokud by se následně ukázalo, že tento pracovník byl obelhán, nepochybně by se muselo přihlížet k § 7 zákona č. 89/2012 Sb., občanskému zákoníku, podle kterého se má za to, že ten, kdo jednal určitým způsobem, jednal poctivě a v dobré víře.

Je potřeba ale upozornit, že řada poskytovatelů zdravotních služeb zejména v souvislosti s různými akreditacemi zavazala do svých interních předpisů zákaz podávání informací po telefonu. Pokud má zaměstnanec od svého zaměstnavatele dán zákaz podávání informací po telefonu, je povinen jej respektovat.

Kdy je možno prolomit povinnou mlčenlivost bez souhlasu pacienta nebo jiné oprávněné osoby?

Mlčenlivosti může poskytovatele zdravotních služeb zprostit pacient nebo jiná osoba, která tak ze zákona může učinit za pacienta. Mohou ale nastat i situace, při nichž povinnost zachovávat mlčenlivost musí ustoupit jinému zájmu a poskytovatel zdravotních služeb nejen že může, ale v některých případech i musí poskytnout informace chráněné povinnou mlčenlivostí jiné osobě nebo orgánu. Těchto „průlomů“ do povinné mlčenlivosti je celá řada, na tomto místě uvedu jediný, který je z hlediska svých dopadů možná nejzávažnější (čímž v žádném případě netvrdím, že další „průlomy“ do povinné mlčenlivosti by byly méně důležité). Jde o povinnost sdělovat informace o přípravě, páčání nebo spáchání trestného činu, konkrétně pak o nepřekážení trestného činu a neoznámení trestného činu (§ 367 a § 368 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů).

Trestného činu nepřekážení trestného činu se dopustí ten, kdo se **hodnověrným způsobem dozví, že jiný připravuje nebo páchá trestný čin vraždy (§ 140), zabití (§ 141), těžkého ublížení na zdraví (§ 145), mučení a jiného nelidského a krutého zacházení (§ 149), nedovoleného přerušování těhotenství bez souhlasu těhotné ženy (§ 159), neoprávněného odebrání tkání a orgánů (§ 164), obchodování s lidmi (§ 168), zbavení osobní svobody (§ 170), zavlčení podle § 172 odst. 3 a 4, loupeže (§ 173), brání rukojmí (§ 174), vydírání podle § 175 odst. 3 a 4, neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 180 odst. 4, znásilnění (§ 185), pohlavního zneužití (§ 187), zneužití dítěte k výrobě pornografie (§ 193), týrání svěřené osoby (§ 198), krádeže podle § 205 odst. 5, zpronevěry podle § 206 odst. 5, podvodu podle § 209 odst. 5, pojištění podvodu podle § 210 odst. 6, úvěrového podvodu podle § 211 odst. 6, dotačního podvodu podle § 212 odst. 6, podílnictví podle § 214 odst. 3 a 4, legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 4, padělání a pozměnění peněz (§ 233), neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku (§ 234), neoprávněné výroby peněz (§ 237), zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 3, zneužití informace a po-**

stavení v obchodním styku podle § 255 odst. 4, poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 5, porušení předpisů o kontrole vývozu zboží a technologií dvojího užití (§ 262), porušení povinností při vývozu zboží a technologií dvojího užití (§ 263), provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence (§ 265), porušení povinnosti v souvislosti s vydáním povolení a licence pro zahraniční obchod s vojenským materiálem (§ 266), obecného ohrožení (§ 272), vývoje, výroby a držení zakázaných bojových prostředků (§ 280), nedovolené výroby a držení radioaktivní látky a vysoce nebezpečné látky (§ 281), nedovolené výroby a držení jaderného materiálu a zvláštního štěpného materiálu (§ 282), nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy (§ 283), získání kontroly nad vzdušným dopravním prostředkem, civilním plavidlem a pevnou plošinou (§ 290), zavlečení vzdušného dopravního prostředku do ciziny (§ 292), vlastizrady (§ 309), rozvracení republiky (§ 310), teroristického útoku (§ 311), teroru (§ 312), sabotáže (§ 314), vyzvědačství (§ 316), ohrožení utajované informace (§ 317), válečné zrady (§ 320), násilí proti orgánu veřejné moci podle § 323 odst. 3 a 4, násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 3 a 4, přijetí úplatku (§ 331), podplacení (§ 332), násilného překročení státní hranice podle § 339 odst. 2 a 3, organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 4, vzpoury vězňů (§ 344), účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 2 a 3, neuposlechnutí rozkazu podle § 375 odst. 2 a 3, zprotivění a donucení k porušení vojenské povinnosti podle § 377 odst. 2 a 3, porušování práv a chráněných zájmů vojáků stejné hodnosti podle § 382 odst. 3 a 4, porušování práv a chráněných zájmů vojáků podřízených nebo s nižší hodností podle § 383 odst. 3 a 4, zběhnutí (§ 386), ohrožování morálního stavu vojáků podle § 392 odst. 2, genocidia (§ 400), útoku proti lidskosti (§ 401), apartheidu a diskriminace skupiny lidí (§ 402), agrese (§ 405a), přípravy útočné války (§ 406), styků ohrožujících mír (§ 409), použití zakázaného bojového prostředku a nedovoleného vedení boje (§ 411), válečné krutosti (§ 412), perzekuce obyvatelstva (§ 413), plenění v prostoru válečných operací (§ 414) nebo zneužití mezinárodně uznávaných a státních znaků podle § 415 odst. 3, a spáchání nebo dokončení takového trestného činu nepřekazí, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta; stanoví-li trestní zákoník na některý z těchto trestných činů trest mírnější, bude potrestán oním trestem mírnějším.

Kdo spáchá čin uvedený v § 367 odst. 1 trestního zákoníku, není trestný, nemohl-li trestný čin přikazít bez značných nesnází nebo aniž by sebe nebo osobu blízkou uvedl v nebezpečí smrti, ublížení na zdraví, jiné závažné újmy nebo trestního stíhání. Uvedení osoby blízké v nebezpečí trestního stíhání však nezabývá pachatele trestní odpovědností, týká-li se nepřekážení trestného činu vlastizrady (§ 309), rozvracení republiky (§ 310), teroristického útoku (§ 311), teroru (§ 312), sabotáže (§ 314), vyzvědačství (§ 316), genocidia (§ 400), útoku proti lidskosti (§ 401), apartheidu a diskriminace skupiny lidí (§ 402), agrese (§ 405a), přípravy útočné války (§ 406),

použití zakázaného bojového prostředku a nedovoleného vedení boje (§ 411), válečné krutosti (§ 412), perzekuce obyvatelstva (§ 413), plenění v prostoru válečných operací (§ 414) a zneužití mezinárodně uznávaných a státních znaků podle § 415 odst. 3. Překazít trestný čin lze i jeho včasným oznámením státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu; voják může místo toho učinit oznámení nadřízenému.

Trestného činu neoznámení trestného činu se dopustí ten, kdo se hodnověrným způsobem dozví, že jiný spáchal trestný čin vraždy (§ 140), těžkého ublížení na zdraví (§ 145), mučení a jiného nelidského a krutého zacházení (§ 149), obchodování s lidmi (§ 168), zbavení osobní svobody (§ 170), braní rukojmí (§ 174), zneužití dítěte k výrobě pornografie (§ 193), týrání svěřené osoby (§ 198), padělání a pozměnění peněz (§ 233), neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku (§ 234), neoprávněné výroby peněz (§ 237), porušení předpisů o kontrole vývozu zboží a technologií dvojího užití (§ 262), porušení povinností při vývozu zboží a technologií dvojího užití (§ 263), provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence (§ 265), porušení povinnosti v souvislosti s vydáním povolení a licence pro zahraniční obchod s vojenským materiálem (§ 266), obecného ohrožení (§ 272), vývoje, výroby a držení zakázaných bojových prostředků (§ 280), nedovolené výroby a držení radioaktivní látky a vysoce nebezpečné látky (§ 281), nedovolené výroby a držení jaderného materiálu a zvláštního štěpného materiálu (§ 282), získání kontroly nad vzdušným dopravním prostředkem, civilním plavidlem a pevnou plošinou (§ 290), zavlečení vzdušného dopravního prostředku do ciziny (§ 292), vlastizrady (§ 309), rozvracení republiky (§ 310), teroristického útoku (§ 311), teroru (§ 312), sabotáže (§ 314), vyzvědačství (§ 316), ohrožení utajované informace (§ 317), válečné zrady (§ 320), přijetí úplatku (§ 331), podplacení (§ 332), účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 2 a 3, genocidia (§ 400), útoku proti lidskosti (§ 401), apartheidu a diskriminace skupiny lidí (§ 402), agrese (§ 405a), přípravy útočné války (§ 406), použití zakázaného bojového prostředku a nedovoleného vedení boje (§ 411), válečné krutosti (§ 412), perzekuce obyvatelstva (§ 413), plenění v prostoru válečných operací (§ 414) nebo zneužití mezinárodně uznávaných a státních znaků podle § 415 odst. 3, a takový trestný čin neoznámí bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu nebo místo toho, jde-li o vojáka, nadřízenému, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta; stanoví-li trestní zákoník na některý z těchto trestných činů trest mírnější, bude potrestán oním trestem mírnějším (Paragrafy uváděné v závorkách jsou odkazy na konkrétní ustanovení zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů).

Za zákonem stanovených podmínek může být vyloučena trestnost určitých osob (viz poznámky výše a níže). Podmínkou pro naplnění skutkových podstat trestných činů neoznámení a nepřekážení trestného činu je to, že se informace o přípravě, páchání nebo spáchání trestného činu dozví konkrétní osoba

hodnověrným způsobem. Posouzení hodnověrnosti se bude lišit případ od případu, někdy může být hodnověrnost založena na „tvrdých“ vědeckých datech, jindy může jít o informace získané od důvěryhodné osoby. V případech, kdy by konkrétní osoba svým jednáním spáchala trestný čin neoznámení nebo nepřekážení trestného činu, nemůže se dovolávat povinné mlčenlivosti, ale musí jednat.

Kdo spáchá čin uvedený v § 368 odst. 1 trestního zákoníku, není trestný, nemohl-li oznámení učinit, aniž by sebe nebo osobu blízkou uvedl v nebezpečí smrti, ublížení na zdraví, jiné závažné újmy nebo trestního stíhání.

V případě neoznámení trestného činu oznamovací povinnost nemá advokát nebo jeho zaměstnanec, který se dozví o spáchání trestného činu v souvislosti s výkonem advokacie nebo právní praxe. Oznamovací povinnost nemá také duchovní registrované církve a náboženské společnosti s oprávněním k výkonu zvláštních práv, dozví-li se o spáchání trestného činu v souvislosti s výkonem zpovědního tajemství nebo v souvislosti s výkonem práva obdobného zpovědnímu tajemství. Oznamovací povinnost trestného činu obchodování s lidmi podle § 168 odst. 2 a zbavení osobní svobody (§ 170) nemá též osoba poskytující pomoc obětem trestných činů.

Sankce za porušení povinné mlčenlivosti

Sankce za porušení povinné mlčenlivosti můžeme v širším pojetí rozčlenit na sankce:

- a) občanskoprávní
- b) správní
- c) trestní
- d) disciplinární

Dojde-li k porušení povinné mlčenlivosti, může se dotčená osoba domáhat náhrady škody, pokud jí nějaká vznikla a rovněž náhrady újmy za zásah do svých přirozených práv, nejčastěji do práva na soukromí (občanskoprávní odpovědnost); laicky řečeno, dotčená osoba může chtít peníze.

Poskytovatel zdravotních služeb se podle § 116 odst. 3 písm. d) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů, dopustí správního deliktu, pokud poruší povinnou mlčenlivost a za to mu hrozí podle § 116 odst. 4 písm. d) téhož zákona pokuta až do výše 1 000 000 Kč. Obdobně lze ukládat sankce i za porušení povinností podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, které určitým subjektům za tam uvedená jednání stanovují sankce až do výše 10 000 000 Kč.

Trestní odpovědnost může nastat při naplnění skutkové podstaty trestného činu neoprávněného nakládání s osobními údaji dle § 180 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů:

(1) Kdo, byť i z nedbalosti, neoprávněně zveřejní, sdělí, zpřístupní, jinak zpracovává nebo si присvojí osobní údaje, které byly o jiném shromážděné v souvislosti s výkonem veřejné moci, a způsobí tím vážnou újmu na právech nebo oprávněných zájmech osoby, jíž

se osobní údaje týkají, bude potrestán odnětím svobody až na 3 léta nebo zákazem činnosti.

(2) Stejně bude potrestán, kdo, byť i z nedbalosti, poruší státem uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti tím, že neoprávněně zveřejní, sdělí nebo zpřístupní třetí osobě osobní údaje získané v souvislosti s výkonem svého povolání, zaměstnání nebo funkce, a způsobí tím vážnou újmu na právech nebo oprávněných zájmech osoby, jíž se osobní údaje týkají.

(3) Odnětím svobody na 1 rok až 5 let, peněžitým trestem nebo zákazem činnosti bude pachatel potrestán,

a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 nebo 2 jako člen organizované skupiny,

b) spáchá-li takový čin tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem,

c) způsobí-li takovým činem značnou škodu, nebo

d) spáchá-li takový čin v úmyslu získat pro sebe nebo pro jiného značný prospěch.

(4) Odnětím svobody na 3 léta až 8 let bude pachatel potrestán,

a) způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 nebo 2 škodu velkého rozsahu, nebo

b) spáchá-li takový čin v úmyslu získat pro sebe nebo pro jiného prospěch velkého rozsahu.

Pro spáchání tohoto trestného činu postačuje zavinění z nedbalosti, není vyžadován úmysl.

No a konečně disciplinární odpovědnost může nastoupit u osob, které podléhají disciplinární pravomoci stavovských komor zřízených zákonem, konkrétně pak zákonem č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře.

Závěr

Jak je patrné i z jen velmi stručného úvodu do problematiky povinné mlčenlivosti, jde o oblast, ve které se setkává řada zájmů, které často mohou být protichůdné, počínaje zájmem na ochraně soukromí a konče zájmem společnosti na odhalování trestné činnosti. Každý poskytovatel zdravotních služeb, stejně jako každý zdravotnický pracovník, by tak měli velmi pečlivě zvažovat komu, v jakém rozsahu a za jakých podmínek zpřístupní informace, které jsou povinnou mlčenlivostí chráněny. Jistě nepříjemnou skutečností je to, že sankce hrozí jak v případě nezákonného prolomení povinné mlčenlivosti, tak i v případě, kdy konkrétní osoba měla povinnost informace sdělit a neučinila tak.

JUDr. Ing. Lukáš Prudil, Ph.D.

✉ info@prudil.cz

Právnická fakulta Masarykovy univerzity, Brno,
AK Prudil a spol., s.r.o., Brno

www.prudil.cz

Doručeno do redakce 3. 3. 2015